

ХІІІ

Саме в половині мая Павло Антонович Радюк з своєю молодою жінкою Галею налагодились їхати до Києва. Радюкові треба було напитувати собі скарбової служби або будлі-де шукати якогось не скарбового місця. Старий Масюк та Олександра Остапівна Масючка — Галині батьки — теж захотіли їхати вкупі з ними на прощу. Лекерія Петрівна Висока й собі пристала до їх, щоб одговітись в Києві в будлі-якому монастирі й поскидати з своєї душі усякі гріхи та провини київським ченцям в торби, як вона казала.

Радюк виїхав з Журбанів в дорогу на батьківських конях, заїхав до Масюків, перебув день, доки половили коні на степу та поприганяли додому, а на другий день дві повозки, навантажені усяким добром, рушили з двора й заїхали по дорозі до панії Високої. Там вони знов пересиділи півдня, доки половили коні в степу та поприганяли додому. В Лекерії Петрівни віз стояв в дворі вже наготові, набентежений згорою. По обіді поїзд рушив степами, і другого дня ввечері на подвір'ї перед гостиницею Михайлівського монастиря спинились три хурі з полтавськими прочанами, неначе три хурі сіна або соломи, навантажені усяким добром зверхом.

Ще вдома усі постановили говіти в Михайлівському монастирі в святої Варвари й перебути якийсь час в Михайлівській гостиниці, поблизу од церкви, доки Радюк знайде собі квартиру. Служники «слимаки» в чорних каптанах, в чорних гострих шапочках повибігали на ганок, щоб позносити з повозок усяку вантагу, і стояли, несамохіть повитріщавши з дива свої каламутні риб'ячі баньки на такі здоровецькі хури. І гарненька наточанка Радюкова, і стара, обплетена лозою, повозка панії Високої, й самі подорожні — все припало пилом сливе на палець. Подорожні високо стриміли на високих хурах, неначе сиділи на возах з снопами. Слимаки дивувались, як вони держались вгорі на хурах і не поскочувались додолу в дорозі та не розгубились по битих степових шляхах.

Щоб було догідніше сидіти на возі та щоб часом не скотиться додолу в дрімоті, панія Висока пообтикала свою повозку дрянницями навкруги себе. Коло тих дрянниць високо вгорі ззаду виглядали з-під килима три подушки, вистромивши гострі узирі на світ божий.

З-під подушок повисовувалось сіно, насунулось на подушки, почіплялось по дрянницях, повистромлювалось крізь лозини обплетеного задка. В дрянницях, в подушках та в сіні Лекерія Петрівна вгніздилась, неначе квочка в кудлатій обичайці.

Степові коні, звикші до запашного степового сіна, часом в Києві вередували й не їли лучаного київського сіна, що тхнуло осокою та мулом. Прочани поприв'язували вірьовками в'язки сіна на задках повозок і понабивали ним повозки в задках і передках. Усі повозки були високо вимощені й напхані в задках домашнім сіном.

З однієї хури неначе спустився з гори старий жвавий Масюк, плігнув на землю, простяг руки вгору, достав вгорі свою жінку й спустив її по згористій хурі додолу. Вона неначе на саночках спустилась згори додолу. Потім він побіг до воза панії Високої й знов здійняв руки вгору, неначе до неба. Панія Висока впала йому на руки й легенько скочила на землю, аж підскочила, мов резинова опука.

Позлазивши, усі мерщій рушили в гостиницю й зайняли три номері підряд, потім зараз вийшли надвір і звеліли розвантажувать вози. Погоничі позганяли зверху порох. Курява піднялась над возами, неначе серед степу на шляху. Поскидали з возів хвартухи та накриття й почали вивертать з хур усяку вантагу. На возах незабаром скоїлось таке, як на чардаках на паропоходах, коли вони причалять до пристані й служники почнуть спорожнять їх позапорожнювані здоровецькі шлунки, викидаючи на чар-дак усякі закупки, мішки, клунки, кошики та жидівські бебехи. Погоничі й служники накиннулись на хури, неначе татари на завойоване місто: стягали усякі мішки, клунки, кошики, торби й торбинки, килими, укривала й подушки. Позад возів на підтоках одв'язували мішки з оброком для коней та усякі чемодани, поприкручувані налігачами та ременяками з сириці. Радюк набрав усякого добра в придане, а Масюк та Лекерія Петрівна кожний раз виїжджали з дому в Київ на прощу, неначе перебирались на нову квартиру або на нове житло, тільки без мебелі та діжок. Незабаром коло трьох повозок земля вкрилась усякими пакунками, неначе крамом на ярмарку, вивезеним на продаж.

— Ой, як же багацько понабирали усякого добра! — прохопивсь один слимак, — чи ти ба!

— Понабирали, бо треба, моє серденько! В вас, в святому Києві, і льоду серед зими не достанеш, господи прости та одпусти! Запас, бач, біди не чинить, — говорила Лекерія Петрівна, стягаючи подушки з воза й кидаючи їх на руки погоничеві. — Як же пак не брати подушок, коли в вас в кімнатах стоять тільки голісінькі ліжка!

— Це правда! в нас подушок нема, і простирядел та укривал не «полагається». Навіть за гроші не достанете, бо їх не держимо. Подорожні самі возять свої подушки та усякі укривала, — сказав слимак.

— А як хто часом приїде без подушок? — спитала панія Висока. — Всі так і сплять, поклавши кулаки під голови?

— Так і сплять на кулаках або кладуть в голови хто штани, хто спідниці, а хто чоботи або калоші наспід, щоб було вище в голови, — обізвався слимак.

— Спасибі вашому батькові! Я не зугарна спать на чоботях та калошах. Спить так ви самі, за монастирську покуту, а я інакше спокутую свої гріхи, — сказала панія Висока, витягаючи з задка перину.

— Невже, Лекеріє Петрівно, ви оце й перину приперли до Києва? — сказав Масюк.

— Атож! Ви не часто буваєте в Києві, то, мабуть, і позабували, яка тут в гостиницях догода. А я частенько-таки говію, то й стала досвідна. Було, часом забудусь та не візьму з собою перинки, то ті каторжні повстяні матраци, неначе набиті жорствою або камінцями, так надушать мені боки, що ребра болять три дні ще після того, як вернусь додому. Я хотіла ще взять і здорову перину, та в віз не влізла. Так я оце вхопила та вкинула в віз маленьку: все якось буде догідніше, не так мулятиме в клуби.

— А ми з своєю старою по-козацькій: підмостимо степового сінця в'язку, то й не мулятиме в клуби, — сказав Масюк.

— Еге... за сінце спасибі! Це добро коняче, а не людське. Я без перини зроду-

звіку не засну й до світу: все мені щось муляє та й муляє то в клуби, то в литки, навіть в п'яти. Я й на Дунай возила перину з собою за живоття мого небіжчика. Він на сіні, а я таки на перинці, — говорила Лекерія Петрівна, передаючи усякі клумаки та зашиті зверху полотном кошики.

— Чого ж то ви понабирали так багато в тих клунках та кошиках? — спитавсь Радюк.

— Понабирала усякого добра, бо тут у Києві злидні на злиднях та дорожнеча така, що й не доступишся. Деруть, як з батька, — сказала Лекерія Петрівна. — Оце напхала мішок харчів для себе й погонича; і хліба й паляниць, і хліба і до хліба, і сала й масла, і цибульки й ковбасок, і шинку, і чаю й сахару і напекла маторжеників та мнишиків.

— Ого-го! цілий ресторан привезли з Масюківки! — жартувала Галя, — то ми до вас в гості!

— Просимо, просимо! хоч щодня! Буде чим вас вітати, — сказала Лекерія Петрівна. — Он там в кошику й пляшка наливки, а друга — перцівки.

— Та й я, признаться, вставив в кошик пляшку перцівки, бо тут у Києві горілка катзна-яка! але тільки так, що й моя стара не бачила. Це потаєнці од неї, бо, може, викинула б з кошика, щоб я не поїхав в Київ спастись з пляшками.

— Отуди! А я думала, що ти не всунув в кошик цього добра, та й собі, потай од тебе, всунула пляшку настойки. В мене, бач, таки думка була за тебе й за зятя, — обізвалася Масючка й засміялась.

— Ну, то й гаразд зробили, бо дві пляшки якось лучче, ніж одна: не завадять нікому, — сказав Масюк.

— А я забрала й ложечки, і чайник, і блюдечка, і графин на воду, бо тутечки в їх в гостиниці все якесь нечисте та смердяче; заткнула в кошик на всякий випадок і дві столові ложки, — сказала Лекерія Петрівна.

— А то навіщо?-аж крикнув Радюк.

— Ат... так собі руки розхапались, то й хапали в дорогу, що налапали, що було напхаваті. Може, тут десь в монастирі трапиться громадський обід, то підемо з своїми ложками обідать. Адже ж на громадський обід в нас ходять з своїми ложками, — жартувала Лекерія Петрівна.

— Може, ви, Лекеріє Петрівно, взяли рубель та качалку, та макогін?-сміявсь Масюк.

— Ну! рублем та качалкою нема чого качать в гостиниці. А що макогона, то шкода, що не взяла: стала б за пригінчого до тих голомшивих служників та поганяла б їх макогоном. Там такі убоїща, такі неросторопи, що ні в чому тебе не послухають, самі хати не виметуть і навіть тобі віника не дадуть. Хоч спідницею вимітай номер! Я таки вкинула в свій дормез новий віник з нехворощі.

І Лекерія Петрівна справді десь налапала під козлами нового віника й кинула наймитові на руки, на перину.

— На та постав там у хаті в куточку коло груби, а потім, як нагодишся в хату, то виметеш діл, — сказала панія Висока. — Я ще в той віник і полиню вмішала.

— Навіщо? — сказав Радюк.

— Бо тутечки того паскудства, блошиць та бліх, така сила, що без віника й не засну.

— То ви його держите в руках, чи кладете його собі в голови, чи що?-спитав Масюк.

— Де там! Кладу віник з полинем на ніч собі в ноги.

Не так каторжні блохи дошкуляють, бо не люблять духу нехворощі й полиню. Цим києм тільки й одіб'єшся од тих собак. Я людина-таки геть-то досвідна. Бувала в бувальцях, ходила в світи, була в походах з небіжчиком та вешталась понад Дунаєм і за Дунаєм по всіх-усюдах. Недоброхоть якось наберешся досвіду в усьому.

— Ну, та й запопадна ж ви людина! — сказав Радюк.

— А ви ж як думали, — обізвалась Лекерія Петрівна. — Ви думали, що я сяк-так? по-паничівській: вхопив капелюш та паличку та й дав драла в дорогу до Києва? Я з віником і за Дунаєм скрізь їздила, не то що в Київ.

— Глядіть лишень, Лекеріє Петрівно, щоб часом люде не підняли вас на сміх, що ви їдете на прощу з макітрами, з глечиками, та ще й з своїми віниками, — говорив, регочучись, старий Масюк.

— Смійтесь, смійтесь! «З посміху люде бувають», як кажуть в приказці. Далека дорога — це не жарти.

— Левку! не забудься витягти, от тамечки в задку під сіном, сокиру, шнурки та паліччя! На возі сокири не кидай, бо ще хтось вночі поцупить та й на торжок однесе. Адже ж тут у Києві тих злодіїв та торбохватів, хоч греблю ними гати! — гукнула Лекерія Петрівна до свого наймита.

Левко витяг з воза сокиру, жменю конопель, добрий жмут мотузків, ще й чотири кілки.

— Навіщо ото ви взяли в Київ сокиру та набрали конопель та якогось кілля?-спитав Радюк з реготом.

— Та то Лекерія Петрівна хотіла в дорозі пуститься при нагоді на розбишацтво! — сміявся Масюк.

— Еге! авжеж пак! А, борони боже, часом серед степу трісне вісь або поламається загвіздок. От тоді хоч пальцем затикай вісь, замість загвіздка, та й держи колесо руками, щоб не спало. Де ж ви в степу знайдете не то кілка чи хворостину, а навіть стебло хмизу або дубчика? А коли вісь поламалась, то бери зараз дрючка з воза та й підправляй під вісь; бери коноплі, зсучи мотузка та й прив'яжуй дрючка під підтоки, то все-таки якось доплуганишся до будлі-якого села або до корчми. Ой ви! вчені, та недрюковані! Ви подивіться під віз! -сказала панія Висока.

Радюк глянув під віз. Там і справді були прив'язані до підгерстя та до підтоків три чималі дрючки.

— Ото вам наука!-не їдь в степ без дрюка, —сказала Лекерія Петрівна.

— Ну, Лекеріє Петрівно не дуже чваньтесь, бо і в мене в наточанці є й сокира, й мотузки, й сириця, ще й, коли хочете, позичу вам ухналів та цвяшків. Запас і справді біди не чинить, як кажуть в приказці, — обізвався Масюк.

Поскладавши усе добро на купи, усі рушили в гостиницю на другий поверх і зайняли три опрічні порожні номери підряд. Панія Висока та Масючка зійшли наниз командувать переносинами. Три наймити й два слимаки хапали усякі клунки, подушки та чемодани й перетаскували в номері. Переносини були довгі, аж обридли послушникам.

— Ой серце! боюся я за обрік, та за шорки й гнuzдечки, та, сказати по щирій правді, й за коні, — бідкалась Лекерія Петрівна, — не дай господи, як у нас вночі злодії виведуть коні! Тут же брама роздзяплена сливе до світу! Як ми тоді в світі божему доберемось до Масюківки?

— Та чого ви лякаєтесь? Адже ж погоничі спатимуть на возах, коло коней, — сказала Галя.

— Вони-то спатимуть, а упряж тим часом слимаки поздіймають та і спродають на точку. Бо, як казав один католик, побувавши на прощі в Лаврі: «Що свята Лавра, то Лавра, а що лаврикові — то превражі синове». Ой, треба б забрать у хату упряж! Та й за обрік я небезпечна. А оброку в мене сливинь повний мішок, — сказала Лекерія Петрівна.

І Лекерія Петрівна звеліла своєму наймитові принести в номер упряж та мішок оброку. Послушники зглянулись і пересміхались. Галя та Радюк плечима здвигнули, зирнувши одно на одного.

Господині заходились чепурить номері, стирали скрізь порох, обмітали павутиння, неначе мазальниці заходились мазать хати ік великодню на білому тижні. Вони порозпаковували чемодани, позастеляли ліжка, понакривали столи привезеними скатерками. Лекерія Петрівна загадала своєму наймитові чистенько повимітати сміття. Номері стали чисті і якось привітніші, Радюк та Галя зайняли опрічний номер.

Рядом з ними зайняли номер старі батьки, а пестінь з ними оселилась Лекерія Петрівна з шорками, віжками та мішком оброку, засунутим під ліжку. Вона була дуже неймовірна й полохлива зроду і нікому не йняла віри.

Вже смерком послушник приніс здорового самовара й оставив його в Масюковому номері. До чаю в той номер ібравсь усей гурт.

Олександра Остапівна Масючка таки і в своєму кошику познаходила усякий посуд та паляниці й бублички.

Лекерія Петрівна нанесла до чаю й свого добра, прийшла в гості навіть з своїм сахаром, як ходять з своїм сахаром одна до одної старі удови «чиновниці», принесла навіть свою паляницю. Усі посідали за чай та закушували закусками з надзвичайним смаком після довгої важкої мандрівки. Усі були веселі, усі балакали й, здається, найменше думали за те, що вони спасенники в Києві й приїхали одговіться в монастирі.

— Ну, тепер, мої діточки, сідайте за стіл рядочком обоє проти мене, — говорила Масючка до Галі. — Нехай я хоч надивлюся на вас в останній раз.

Галя зачинила чемодан і сіла за стіл попліч з Радюком. Обоє вони були гарні й молоді, і не одна мати задивилась би на їх гарну вроду.

Мати пила чай і не могла очей одвести од дітей. Старий Масюк став веселіший і бадьористий та все поглядав на такого гарного зятя, якого він і не сподівався.

Він говорив, жартував, сміявся з Лекерії Петрівни, зачіпав її смішками та жартами, випиваючи стакан за стаканом. В його обличчі, в жартах ніби проглянуло щось козацьке, отаманське, й сміливе, й жартовливе. Високе й широке чоло, здорові кудлаті довгі вуса, запалені щоки — все це так не приставало до куцого, обчиканого піджака, до білих комірчиків, до вузьких рукавів. Козацький червоний кунтуш з вильотами на рукавах та золотими облямівками так і просився на його пишну постать, на його дужі широкі плечі! Він йому б прилягував.

— Годі вже хлєптати цей чай! Я вже нахлєпталась його по шию, неначе гуска води на ставку, — сказала Лекерія Петрівна.

— Та й я вже налив ним душу вщєрть! Годі вже! буде! Цур йому! Я вже ладен попоїсти всмак, — обізвався Масюк.

— Та й у мене чогось після дороги наче порожньо в шлунку, — сказав Радюк.

— Почекайте! ось я зараз принесу вам свій, таки добре запорожнений мішок: принесу вам ковбасу на вечерю, бо коли б часом не обросла цвіллю за ніч. Нехай вона таки сьогодні дасть дуба отутечки в монастирі, — сказала Лекерія Петрівна, схопившись з стільця й виплигнувши одним скоком в двері.

Вона вернулаь з паляницею й ковбасою, завинutoю в папір та листя з хрону. Галя та Масючка переполоскали стакани і в одну мить прибрали з стола посуд. Галя вийняла скатертину, розгорнула й застелила стіл. Незабаром на столі десь узялась печена курка й качка, масло, паляниці, мнишики. Лекерія Петрівна поклала ковбасу на тарілку. Десь у кошику й тарілка знайшлась. Масючка витягла з кошика пляшку перцівки. Десь узялись ножі й виделки, сільничка й чарки, неначе вони прилетіли з Масюківки слідом за шарабанами і впали на стіл.

— От якби цю ковбасу та присмажить ще на сковороді на салі! — сказав Радюк.

— Еге! Якби я оце дала її отим слимакам присмажить, то вони донесли б до печі тільки хіба половину, а з печі подали б на стіл самі вишкварки, та й то не всі. Полетіла б наша ковбаса аж під небеса, а не в наші роти, — говорила панія Висока.

Стіл аж захряс од усяких наїдків. Усі посідали навкруги стола за вечерю, неначе в себе вдома. Масюк випив чарку перцівки, скрививсь, аж вуса в його ніби скривились на круглomu здоровому виду, а потім не то гикнув, не то крякнув і, наливши чарку, подав зятеві.

Радюк випив півчарки й не подужав більше: перцівка була вже геть-то пекуча.

— Та й годі?-крикнув батько.

— Та й годі! цур їй, пек їй! Попечу собі шлунки. Я не люблю такої дуже пекучої, та й загалом не люблю вживать горілки, — сказав Радюк. — Вино ще сяк-так, а горілка мені не до смаку.

— А я до цього торгу й пішки! Ото добре зробили, Іване Корнійовичу, що викрали в себе з дому оце гірке зілля!-сказала Лекерія Петрівна, — попарю та погрію себе трохи після дороги.

І вона випила чарку перцівки до дна і не скривилась. Усі кинулись на холодну ковбасу, і вона щезла в одну мить; потім почали наминать качку.

— Ну, та й добрі спасенниці з вас, як бачу! — жартував батько, — в одну мить

запагубили ковбасу, ще й качку. Нехай господь прийме це за спасіння ваше.

— Та вже чи спасенниці, чи грішниці, а нехай вже господь простить мені на цей раз, бо я виголодалась в степах, як вовк, що три дні ходив на влови дурнички, —обізвалась Лекерія Петрівна.

Усі їли завзято після мандрівки.

Одна Масючка трошки закусила та й задумалась, дивлячись на дітей та милуючись ними.

Тільки тепер, трохи одпочивши од дороги та напившись чаю, вона примітила, що Галя вже не вдома, що тепер вона в чужій господі, в чужій хаті, десь далеко од рідної оселі, од своєї господи; що Галя вже навіки вилинула з рідного гніздечка, вже вилинула й ніколи не вернеться до матері, ніколи, до самої смерті.

Мати задумалась і засмутилась. І не йшла їй на думку їжа, ні питки, ні навіть веселі слова та весела жвава розмова. Вона неначе перестала чути й жарти, й смішки, не чула нічого, за що розмовляли за столом, неначе вона опинилась сама десь в самотині, неначе усі кудись повиходили з хати, десь подівались і покинули її саму з її сумними думками та скорботою на серці.

— Чом це ви, мамо, нічого не їсте? Дивіться, як ми тріскаємо! Ще поїмо все, а ви зостанетесь голодні, — сказала Галя з дитячим спочуванням до матері.

— Їж, серце, їж, а за мене не клопочись. Я вже теперечки піклуватимусь собою сама, бо тебе вже не буде в нашій хаті, — одповіла Олександра Остапівна й легенько зітхнула.

— Ой, їж, стара, бо незабаром і качка полине з стола в небеса, куди вже полетіла ковбаса, — жартував Масюк.

— Не бійсь! не ляжу спати голодна, — обізвалась Масючка і взяла, при тих словах, качину кульшу в руки.

Але їжа зовсім не йшла їй на думку. Вона поклала скибку паляниці на стіл, покинула й качину кульшу й знов задумалась, втупивши смутні очі в веселий вид своєї одиниці. І знов їй здалось, неначе усі десь зникли з очей, повиходили з хати.

— Чи це ви, Олександрє Остапівно, вже й зажурились?—крикнула Лекерія Петрівна, —та так зарані! Передніше хоч одговійтесь, а тоді вже журитиметесь, скільки схочете, бо журиться та вдаватись в тугу — це один з семи смертельних гріхів.

— А ви й досі не забулись, скільки тих смертельних гріхів? — спитав Радюк.

— Авжеж, не забулась! Ще б пак забулась! Я не з роду забудьків. Як вивчила напам'ять в граматці усі гріхи, то й досі пам'ятаю од слова до слова, —сказала панія Висока.

— А я зроду забудливий і через це їх геть дочиста усі позабував, — сказав Радюк.

— Бо то ви. То-то й ба! В вас, в молодих, теперечки й граматка, і всі смертельні гріхи повиходили з моди, — говорила Лекерія Петрівна на здогад буряків, коли було треба моркви, — в вас все не по-давньому, а по-новому. Це якась погана поведенція пішла в вас.

— Та це ти, стара, вже, певно, почала спасатись. Еге, так? Згадала, мабуть, за столом, що приїхала в Київ не ковбаси їсти та перцівку пити, а на прощу, щоб спасать

душу. Може, ще тутечки й десь пристанеш до монастиря та й додому не вернешся? — жартував Масюк.

Але ті усі жарти одскакували од материного серця, як горох од стіни.

Вона нічого не їла й сиділа мовчки за столом. Попоївши всмак, Галя й Лекерія Петрівна кинулись прибирати з стола. Віник панії Високої й справді став у пригоді.

Проворна Лекерія Петрівна побігла в свій номер, принесла віник і зараз замела крихти під столом.

— Тепер, любий зятю, навідаймось лишень до коней та оглядьмо, чи заклали за драбини сіно. Видаймо коням обрік та нагодуймо наймитів, — сказав Масюк.

— Потривайте лиш трошки! Ось і я піду з вами, бо я ж сама собі й офіцерша, й офіцери — гукнула Лекерія Петрівна, ставлячи віник у куточок коло грубки. — Ось я зараз побіжу в свій номер та одсиплю в припіл оброку коням.

— Та нате вам оцей кошик на обрік! — сказала Галя, — де ж таки в припіл!

— Є в мене й торбинка на обрік. Це я, бачте, жартую, — сказала панія Висока, вискакуючи з номера.

В номері зосталась мати з дочкою.

В хаті стало тихо, ще якось мертвіше й тихіше після жартів та гармидеру.

— Оце ти, моя дитино, тепер вже неначе одрізана скибка. Мені доведеться самій сумувати та смуткувати в своїх покоях, — сказала Олександра Остапівна до дочки.

— От і одкраяна скибка! Одкраяна, та не зовсім-таки навіки. І ту скибку ви вкинули не старцеві ж у торбу, — обізвалась Галя.

— Вкинула в торбу такому старцеві, якого дай боже усякому. Це правда, — сказала мати, — а все-таки він тебе одібрав од мене, неначе викрав з дому найдорожче добро. Буде мені сумно без тебе в хаті, — говорила мати крізь сльози й крадькома од дочки втерла сльозу.

— Не журіться, мамо! Ми з Павлом часто одвідуватимемо вас. Ще й остогиднемо, як присурганимось до вас та навеземо вам маленьких пискунів, — сказала Галя всмішки.

— Я забрала б твоїх писклят собі в хату та й не пустила б їх додому, бо й своїх пискунів в мене було не гурт-то, — сказала мати, оглядаючи й впорядковуючи поодчинені чемодани.

Незабаром в коридорі застукотіла неначе череда. Хазяїни вертались з Лекерією Петрівною, а за ними тупотіли наймити.

Масюк дав наймитам по чарці. Масючка покришила добру четвертину сала, одкраяла хліба й дала повечерять.

— Та глядіть мені шорок та віжок! Чуєте! підкладіть, про мене, собі під голови, щоб були вдома та не помандрували на точок.

Незабаром усі замовкли й почали позіхати. Усі якось ущушли одразу. Розмова якось не йшла.

— Час би хоч і спати. Дорога — не приятель, а ворог, хоч і не лютий: набила добре боки, — сказав Масюк, позіхаючи на два зводи.

І незабаром в номерах затихло. Радюк з Галею вийшли до свого номера.

Масючці чогось здалось, що Галя пішла і вже більше до неї не вернеться. Вона тихенько заплакала. Якесь неприємне почування, якась навіть досада на зятя заворушилась в душі в старій матері, їй здалось, що зять одбив та одняв од неї дочку силоміць.

Світло погасло. Масюк як впав на ліжку, так одразу й захріп. Все по номерах затихло й замерло. Одна мати довго ще не спала та перекидалась з боку на бік. І жаль за дочкою, і хазяйські справи та клопоти, і Галине придане, ще не скуплене — все це довго не давало їй спати.

"Чи не забулась я часом чогось для Галі в хуторі? Чи все плаття її позабирала? А чого то ще треба накупить в Києві для неї на нове хазяйство? ножів і тарілок, і мебіль, нові скатерті і...» — дума за думою находили й одходили, як хмари на небі. І вже перед світом стара мати заснула, спинившись думкою на скатерках, втомлена й дорогою, і смутком, і материнським почуванням своєї доброї м'якої вдачі, і своїм материнським клопотом.

Другого дня старі посхоплювались з постелі раненько. Мати збудила й Галю.

Вони понадівали чорне убрання й налагодились їхати в Лавру, щоб натщесерце побувати в печерах й вислухати службу божу, бо другого дня думали одговоритися в Михайлівському монастирі. Усі похапцем вбирались та чепурились коло загідженого дзеркала, що показувало лице або навскоси, неначе звернуте з в'язів, або робило з лица не то гарбуз, не то головку капусти.

— А чом же це, Павле Антоновичу, ви не хапаєтесь і не вбираєтесь в шори-вбори та в наритники? — спитала Лекерія Петрівна в Радюка.

— Я й не думаю натягати на себе шори та наритники, бо не поїду в Лавру, — сказав Радюк.

— От і недурно ви позабували граматку і в граматці всі сім гріхів смертельних. Якби це ви поїхали в печери, то, може б, і граматку пригадали, — сказала, з легеньким докором панія Висока.

— Я й дома передивлюсь граматку й часловець, а сьогодні оце, напившись чаю, побіжу по місті напитувати та називати квартиру для себе, щоб ви й мама подивились і побачили Галине й моє нове житло.

— От і добре! про мене, нехай буде й так! Поведете мене та й мені покажете, які тут у Києві ті квартири та міські житла, — сказала панія Висока.

Випровадивши усіх, Радюк позамикав порожні номери, вскочив у свій номер і запер двері, роздягся в одну мить і знов впав на ліжку та й захріп під голосне цвірінкання горобців на липах, неначе під шум води на млинових лотоках та колесах. Він спав довго й міцно. Вже сонце високо підбилося вгору, вже й з церкви вийшли, а він розкошував у сні. Вставши і вмившись, він звелів подавати самовар, напивсь чаю, потім причепурилась перед дзеркалом, трохи не плюнув на свою покривлену карикатуру в дзеркалі, ще й поплямовану мухами, забіг в станю подивиться — чи нагодовані його коні, і пішов по вулицях називати квартири.

Ранок був чудовий. В монастирських садках та в тополях за брамою щебетали, аж ляцали пташки, неначе в гаю. Надворі була година. Було ясно й трохи душно.

Ранок був веселий, приємний. І в душі молодого Радюка була така сама препишна весна. На серці було весело й радісно. Він був щасливий, як тільки може бути щаслива молода людина, що добула свого щастя.

Вже сливе опівдні він вертався додому, поназнававши чимало невеличких квартир.

Він повернув убік, щоб обійти кругом монастиря поза стінами й прогуляться понад горами та глянуть на Дніпро.

Сонце обсіпало золотим промінням білі доми та золотoverхі монастирі на Подолі, грало одлисками на гладенькому Дніпрі, лисніло десь далеко-далеко на островах та на далеких луках в озерцях, неначе в дзеркалах, що їх покидало недавнє повіддя.

Надзвичайна широчінь та далечінь картини несамохіть зворушила високі почування в серці, світлі ідеали в мрійній молодій душі. Думи та мрії замиготіли, Неначе одлиск майського проміння на тихому гладенькому Дніпрі.

"Простір без кінця, без краю, весь засипаний наче золотом, оповитий в легесенький майський вранішній туманець та опар з води! Й кінця йому не видної І краю не знать під блакитним майським небом! І нічого ясного, добре омежованого не вхопить в тому мряковитому просторі моє око. Невже й таке людське життя та й моє молоде життя в будуцому часі? І сам добре його не вгадаю й не постережу. Як бажає серце прикласти до живого життя мої гуманні золоті мрії, справдить мої високі ідеали! Сипнув би на весь світ рясно та рясно думками, мріями, добром та щастям, як сипле оце золоте тепле сонце рясним золотим промінням на розлогі луки, на Дніпро».

І гострі темні очі його неначе пригасли, неначе припали росною, стали вогкі, мрійні й добрі.

І щасливий молодій душі забажалось зробити весь світ щасливим, та просвіченим, та заможним, та добрим і помирливим, щоб скрізь було щастя, радість, просвітність, гаразд, щоб нічого не було на світі ні темного, ні голодного, ні смутного та журливого.

"Але як? і чим? і де ті способи? і де ті прилади? Людське життя таке поплутане, позасукуване, позамотуване, таке мрякувате, неначе отой імлістий мрякуватий далекий вигляд за Дніпром. Он сумні бори позакутувані в імлу, як сумне людське горе! Он гаї та приліски, ніби хижі звірі, одпочивають, притаївшись в імлі на засідках. А ондечки золотий веселий блиск на банях та хрестах в розкиданих по береговині селах. Он срібний блиск на озерцях та плесах скрізь промикується через імлу, неначе визирає щастя з туману людського важкого та сумного життя! Життя-це якась мрякувата безодня, поцяцькована подекуди й поплямована одлиском щастя та радощів. І як розплутать і постерегти ту плутанину живого суспільного життя й його давні пережитки? І скільки треба задля цього досвіду, науки, кмічення над живим життям!"

І в молодого Радюка аж голова похилилась, і гарні чорні брови аж насупились од великих гадок та думок.

"Занехаяв би оці важкі думи, як занехаяло їх вже . багато моїх товаришів ще за школярською партою... але ці думки та гадки чогось не покидають мене, неначе попроростували до моєї голови. Та я й думки не маю кидать їх, бо їх люблю, живу й

живлюсь ними, й животію ними».

Радюк встав і помаленьку йшов додому, думаючи свої думи.

— Добридень, Павле Антоновичу! — гукнув до його голос з тіні лип та молодих чинар на алеї.

Радюк аж кинувсь, аж жахнувсь. Несподіваний крик знайомого голосу під липами наче збудив його в сні. Він ніби прокинувся і зиркнув очима. До його неначе закрадався з-за недавно посаджених липок та чинар на самому краєчку гори молодий, високий та плечистий русявий панич в сірому літньому убранні, в вишиваній сорочці, в солом'яному брилі з широкими крисами, з тоненькою дорогою паличкою в руці. Він ще здалеки зняв бриля й вихав ним та махав на Радюка. Сонце розсипалось на його м'яких ясно-русявих, аж сріблених, наче ляні пачоси, дрібненьких кучерях.

Височенький, повненький та широкий в плечах, він одначе на виду був трохи схожий на маленького делікатного хлопчика з рожевими повними устами, кругленькими ясними сірими очима, м'якими білястими кучерявими васильками на висках та рожевими маленькими вухами, що світилися наскрізь на сонці.

— Дунін-Левченко! Лука Павлович! їй-богу, він! Де це ти взявся? Виплигнув з-за липок, неначе сидів там на засідках. Аж мене злякав, — говорив Радюк, тричі цілючись з Дуніним-Левченком.

— Де я взявся? І справді виплигнув з-за кущів до тебе, неначе заєць. Але де ти тут взявся? — спитав Дунін-Левченко.

— Я оце оженився і приїхав з новою ріднею до Києва. Думаю тут оселиться та напитувать собі будлі-якого місця. А ти вже скінчив свої екзамени в університеті?

— Оце тільки що доконав-таки їх! Тепер я вольний козак і гуляю оце на вольній волі.

— Радюк був на два курси старший од Дуніна-Левченка, але вони були великі приятелі, належались до одного товариства й мали однакові думки й пересвідчення як національні, так і загальні, хоч між ними й була різниця по вроді та вдачі. Радюк був жвавий, говорючий та палкий; Дунін-Левченко був непрворний, длянний, нешвидкий навіть в мові й важкий на ході. Він говорив помаленьку, не хапаючись, і навіть розтягував слова в розмові, неначе говорив з приспівуванням. Голос в його розмові був тихий та мелодичний, якийсь приємний. Вухом слухало його розмову, неначе якусь гарну мелодію.

— От і поздоровляю тебе од щирого серця! --крикнув Радюк і подав товаришеві руку.

Дунін-Левченко подякував, здіймаючи бриля і втираючи хусткою мокре чоло. Він був син дуже заможного дідича з чернігівського полісся з-за Десни, з давнього козацького значного роду. Його батько мав свій стародавній дім на Липках і завжди жив в Києві, бо його два сини вчилися в школах. Влітку на вакації сім'я звичайно виїздила в свою маєтність за Десну, де в одному селі була своя велика панська оселя, просторний дім, старий чудовий здоровий парк та широке давнє господарство. То була ще батьківщина й дідизна давнього козацького роду Дуніних-Левченків, вже сливе переполовинена останнім нащадком багатого роду.

— Що ж оце ти гадаєш та думаєш робить? -спитавсь Дунін-Левченко.

— По обіді піду називати та напивувати квартири, сякого-такого житла, бо вже ж я жінку маю, і оце зараз випровадив свою нову рідню на прощу в Лавру, а сам гуляю та літаю мріями понад луками та дніпровими берегами. Мені є теперечки про що думати й гадати. Думки мої розкочуються, неначе розсипаний з решета горох. І трудно мені їх позбирати, — сказав Радюк, — мене тутечки в Києві усякі старосвітські лисини та старі панії псалтирниці вже обсудили, оббрехали, бо ти сам добре знаєш, що їм в Києві нема ж про що язиками в салонах клепати. А тут? саме в добрий час неначе з піднебесся впали в очі наші вишивані сорочки та смушеві шапки. — І Радюк зареготавсь. Засміявсь і його молодий приятель.

— Коли тебе так вже тут обговорили, то їдь на село заходжуйся коло хазяйської справи. Це теж праця, ще. й не абияка! -сказав Дунін-Левченко.

— Поїхав би, та, коли сказати щирю правду, не маю до цієї справи хисту й потягу. Це, мабуть, така вже в мене природжена вдача. Я люблю, правда, сільське господарство, але більше з його поетичного боку, ніж з практичного, бо й сільське господарство має свій поетичний сутінок.

Я люблю їздити на поле тоді, як ниви зеленіють та хвилюються зеленими хвилями, неначе море, коли колоски черкаються об голову, об вуха, коли ниви поцяцьковані синіми волошками та червоними маківками, жайворонки висять в блакитному небі й дзвенять-дзвенять, неначе хтось в небі дзвенить срібними дзвониками. Я люблю їздити на поле в жнива, коли усе сливе село вибирається в поле.

Поле оживає, ворухиться живими людьми, мов стає живе. Люблю кмітити, як на постатях лягає жень кожного женця під серпами, неначе стерня застеляється жовтими хустками; як під косами лягають обважнілі од зерна колоски, як покоси вкривають рядочками жовту стерню. Люблю дивиться, як поле вкриється довгими стайками полукипків, усякими п'ятками, недокладками та недобірками, як стайки стоять, наче стиснені, по горбах та сугорбах в одну суцільну масу або розходжуються по степах, неначе їх вкрили киргизькі силенні череди та ватаги. Люблю наглядати, як скриплять вози з снопами, а од їх несе духом материнки та усякого зілля.

— І я люблю це усе, — обізвавсь молоденький Дунін-Левченко. І він обернув очі до Радюка й осміхнувсь. І легенький сутінок сільської поезії проглянув через його ясні кругленькі очі, через червоні уста. То були ясні тихі очі поліщуків. Очі світились таким тихим, таким мрійним світом, неначе вони ще й теперечки бачили лісовиків з зеленими бородами та зеленооких русалок ясної місячної ночі; неначе сам молодий хлопець, як і його давні предки, на свої очі тільки що бачив, як русалки блукають понад берегами, і розумів, про що шумить ліс, за що говорять воли, за що шепочуть очерети та комиші в лугах.

— Практичний бік сільського господарства мені не до вподоби, — сказав Радюк, — разуразня тяганина, завсідній клопіт, завсідня купівля, продаж, усяка дрібна снасть: ті ярма, занози, підгерстя, підтоки, вїя, лушні, ухналі, щаблі, стягели. Крий мати божа! Вони мене заморочили б на смерть, забили б мені памороки, запагубили б мої думи та мрії. Я більше почуваю в собі потяг до науки; мій розум все потягується до

просвітності, — говорив Радюк.

— А в сільському хліборобському господарстві ці дріб'язкові речі, цей клопіт — неминучі. Хазяйським оком воли ситі, — говорив Дунін-Левченко, — та й падкуй коло цього! Та й піклуйсь усею тією дрібнотою щодня, щогодини.

— Як вовтузиться мій тесть Масюк, — сказав Радюк.

— Авжеж так! І я до цього нездатний. І мене більше цікавить здорова бібліотека мого тата й діда вольтеріянця. І з мого батька вийшов тільки сякий-такий хазяїн; але він все скуповує книжки в свою бібліотеку, випишує французькі та німецькі часописі та журнали, та перегортає, та перечитує їх. А коло хазяйства не дуже-то падкує. Скрізь недогляд. Економи, та усякі доглядачі, та пригоничі не дуже-то доглядають і крадуть, скільки влізе.

— Ото й з мене, мабуть, вийшов би такий достоту хазяїн, — принаймні під старість, — сказав Радюк.

— Отак само й з мене! — обізвався Дунін-Левченко, — Я радий, що оце з шістдесятих років в нас розпочалась сяка-така просвітня ворущня в суспільстві. Оце для мене цікавіше, ніж усяке сільське господарство та хліборобство. Не хочеться мені закопувати себе на селі в глушині.

— Але ми оце маримо та перекидаємось мріями, неначе опуками, а вже час пізній. Наші, певно, швидко вернуться з Лаври, а в мене в кишені усі ключі од номерів, — сказав Радюк.

І він похапцем підвівсь і почимчикував просто по алеї. Його товариш, не звикший до швидкої ходи й трохи непроворний та длявий, ледве поспішав за ним, дріботячи своїми тоненькими та маленькими, як у панни, ніжками.

— Зайди до нас, коли маєш час! Познайомишся з моєю Галею, а що всього цікавіше, побачиш нашу приятельку й сусіду, панію Високу. Це таке диво, яке можна й за гроші показувать. Подумай тільки собі, що вона приїхала на прощу з периною й своїм віником, а свою упряж та мішок з оброком позабирала в свій номер і поховала під ліжко.

— Невже!-зареготавсь Дунін-Левченко на всю гору, так що аж спинивсь.

— Йй-богу, правду кажу! Оця надто практична людина не загине на селі! Кажуть, вона назгрібала незліченну силу грошей то з хліба, то з сього, то з того: то з курей та качок, то з повісом конопель, і держить їх в скрині чи в бодні в сувоях полотна, чи що, — сказав Радюк. — Ти зачепи зумисне її виразку й розтриюдь та роз'ятри трошки її; заговори ніби ненароком про Дарвіна або Спенсера. Але вона предобра й дуже статковита, статкує коло всього і в хаті, і на полі.

І Дунін-Левченко зайшов з Радюком на подвір'я. Радюк добре зробив, що похопився вернутись додому. В браму зараз-таки притюпали Масюкові коні, а за ними сунулась старомодна колісниця Лекерії Петрівни, але вже без дрянниць і без перини, обсмикана й очепурена.

Радюк порекомендував, усім свого товариша. Старий Масюк запросив його до себе на чай. Усі полізли вгору по крутих заялзених сходах. Послушник зараз подав самовар. Галя заходилась засипать чай та налагоджувать на стіл, скоса оглядуючи

молодого гостя. Лекерія Петрівна побігла в свій номер, щоб причесатись та причепуриться. Але дзеркало показало їй не то мавпу, не то мартопляса, а більш якогось пелехатого велетенського павука в чепчику з людськими очима. Вона не потрапила й причепурить своєї голови й чепурилась навпомацки та полапки. Набравши на тарілку пиріжків та хрустів ради гостя, вона незабаром вступила до Масюків.

— А ви таки з хлібом-сіллю в гості! — крикнув Радюк.

— Атож! я людина поділшлива, я по-сільському, по-старосвітському! І в Києві я не ладна цуратись своїх сільських звичок. Та й ви, паничу, певно, з наших сторін, коли знаєтесь з нашим сусідом, — сказала Лекерія Петрівна, обертаючись до гостя, котрий одразу припав їй до вподоби.

— Ні! я з Чернігівщини. Але ми з Павлом Антоновичем сливинь товариші ще змолоду, коли й не змалку, — обізвався Дунін-Левченко до неї по-українській.

— Ото люблю, що ви говорите простою сільською мовою! бо в мене якось язик уроті швидше повертається, коли говорю по-своєму, по-українському: якось нема мені спину та зачіпки, — сказала вона, вирячивши темні очки на біляве гостеве обличчя.

— Ой, наливай, дочко, хутчій отого зілля, бо я аж перепався, аж став тлінний од довгої служби!-сказав Масюк, спускаючись своєю завальною постаттю на хруський старий стілець.

— Зараз, тату, зараз! От почекайте, нехай трохи чайник постоїть на конфорці! — сказала Галя.

Усі дами були в чорному убранні, як личило спасенницям, і були схожі на черничок. Галя так само була убрана в чорне убрання, і її матовий білий вид та рожеві щоки визначались ще виразніше, ще ясніше. Серед дам, схожих на черниць, і сидячи попліч з здоровим, загорілим Масюком, Дунін-Левченко дуже якось видавався між усіма й своїм ясно-сірим делікатним убранням, і білявою вродою, і білим делікатним обличчям. Для всіх він здавався випещеним делікатним паненням, на котрого ніколи й вітер не віяв, і сонце не гріло.

"І де це Радюк назвав собі таку красуню, в якомусь закинутому хуторі, з такими пишними очима!-думав гість, дивлячись вважливим оком на Галю, — яка рівна, струнка постать! Які пишні очі!"

Галя поналивала стакани чаєм і подала усім, Масючка накраяла паляниці й припрохувала гостя.

— Хоч я вже й давненько напивсь чаю, але пробігавсь по горах, набалакавсь та намарився з Павлом Антоновичем так, що аж у горді посохло, аж чаю знов забажалось, — сказав гість.

— Ну, вже й правда, що в Києві тих гір, то й не полічить! неначе кіп в жнива на полі, —сказав Масюк.

— Зате ж гарні поетичні гори! Київ закладали та будували, певно, якісь давні поети, коли обрали таке пишне поетичне місце, —сказав Радюк.

— Його закладав або якийсь великий поет, або сатана... знаєте, тоді, як він змагавсь з богом за землю та пірнув на дно безодні в морі, виніс в жмені землі та давай

тріпати рукою та розкидати по рівній божій землі. Отож, певно, з-під його пальців з долоні порснув пісок над Дніпро та й поставали оці кручі та яруги, — жартував Масюк.

— Може, вони й чортячі, але гарні!-сказав гість.

— Нечля вам, Іване Корнійовичу, таке говорити. Я б не дивувалась молодим: їм вже й господь простить, і люди вибачать. Де ж таки старій поважній людині таке теревенить про святий Київ, та ще й говіючи! Ой господи! З вами, бачу, не одговієшся, а тільки гріха наберешся, — репетувала панія Висока.

— А хіба ж вам не однаково, хто закладав Київ: чи поети, чи чорти?-жартував Радюк.

— Де ж таки однакової Та хіба ж тому правда?— обізвалась Масючка.

— Йй-богу, правда! свята правда! Ось мене так судомить в ногах от тих гір, ще ледве ступаю. Хіба ж таке судомління може бути од поетів або од святих?-дражнивсь Масюк, тереблячи на всі застави пироги з чаєм, аж його довгі вуса кивали кінцями, неначе сварились на Лекерію Петрівну.

— То вони, певно, начитались оце Дарвіна або Спенсера, що таке говорять про Київ, — обізвавсь гість і зирнув на Радюка.

— Атож! — аж крикнула панія Висока. — Це ті дві сатані, що їх так любить Павло Антонович.

— Ті дві сатані, що вам снились перед виїздом на прощу? — спитав Радюк.

— Атож! приснились, каторжні, обидва; ніби я стою коло ясел в своїй оборі десь вже смерком. А вони вдвох виходять з повітки, чорні, мохнаті та пелехаті, з рогами. на головах, а волячі хвости аж волочаться по кізяхах, неначе в собак, та просто до мене! та давай дуцать мене рогами. Я оступилась під загату, притулилась, голову ховаю під острішок. А острішок все росте вгору та вищає, а загата посовується та оступається позад мене. Вони, каторжні, кидаються на мене, як скажені собаки. Нема вже мені куди тікати й чим оборониться. А я ніби певно знаю, що вони потягнуть мене в пекло. Коли десь узявсь мій покійник капітан, біжить з дрючком в руках і подає його мені. Тоді я як телепну одного по рогах! роги й поспали. Я вперішила по рогах і другого і тому позбивала роги. Тоді вони поставали шуті, неначе безрогі корови. А я їх все жену та жену, та й загнала в повітку. Загнала та й прокинулась.

— Слава вам, Лекеріє Петрівно! — говорив і разом реготавсь Радюк.

Дунін-Левченко й собі реготавсь без сорому, позираючи на Радюка.

— Коли загнали їх в повітку, то й позапрягаєте цю худобу в плуг, та ще й оратимете нею, — говорив Масюк.

— Дух святий при нас та при хаті! Щоб я чортами поле орала? Це вигадали! Одже ж з вами, йй-богу, нагрішиш повну хату, ще й кімнату. Ще добре, що перед сповіддю! — говорила Лекерія Петрівна вже з легенькою досадою в голосі, — а все то ви, Павле Антоновичу, таки винні були, що мені верзлось таке страховиння!

— Чому так? Я й сном і духом в цьому не винен.

— Бо як почали на виїзді на прощу торочить з своїми сусідами паничами про тих страшних заграничних вчених, як почали між собою змагаться та кричать, то вони мені обидва й приснились. Ще гаразд, що я не все второпала з вашої розмови. Але

догадуюсь, що то було щось непутяще й ні до чого не годенне.

— Еге! Якби ви були все розчовпли, то були б досі вмерли. Й до Києва б не доїхали, — сказав Радюк.

— Якби небіжчик був не вирятував вас з біди, то ви оце досі були б вже в пеклі. Ой, горе нам! — сказав Масюк з тонким натяканням на жарт і з богобоящою міною на виду.

— Жартуйте-бо та й міру знайте! Од пекла борони боже всякого хрещеного й молитвеного раба божого, — сказала поважним тоном Лекерія Петрівна, збиваючись несамохіть на вислови знахурок.

— Чи ви пак, Лекеріє Петрівно, знаєте, що й я вже перечитала книжки цих двох страшних дідьків?—сказала Галя.

— Невже? Ой господи! Який тепер світ настав. Що ж то далі буде?— бідкалась панія Висока. — Це, певно, десь в Туреччині або в Німеччині вже народивсь антихрист.

— Ну, та й добрі пироги печуть там у вас на селах, Лекеріє Петрівно!— вихопивсь Дунін-Левченко, вкладаючи в копи вже третього пирога. —Істинно сільські! смачні, аж запашні, й тривні. Певно, в вас дуже здатна та зручна куховарка.

— Та куховарка, що отут сидить з вами та чай п'є. Та то я пекла власними руками!— аж крикнула панія Висока якось трохи чванливо.

— Честь вам і велике спасибі!— сказав гість. — В нас так мені вже обридли ті кухарські солодкі та легесенькі, ніби повітряні пиріжки та кухарська одноманітна страва! Було прибіжимо з братом з гімназії, голодні, як вовки, з дитячим апетитом. Так би нам хотілось тернуть борщу або чогось тривного! А мама все нам дає супчик та супчик та бульйончик, щоб ми пак росли делікатні та тоненькі.

— От я й рада, що наша Масюківка стала вам в догоді, —аж кричала од радощів Лекерія Петрівна, —от я вам зараз ще принесу тарілку! Ой, вікна треба помить!— крикнула вона й схопилась з стільця.

"Які вікна? Що це вона плете?— подумав гість, — чи не божевільна вона?"

— Ой, вікна ж, моє ти лишечко! Чи ви бачите? Он, гляньте! Я й досі не придивилась, хапаючись. Це ж ще з самої зими, з осені в цих ледарів вікна не помиті! І мухи, й павуки, і голуби! Ще й неначе собаки махали та крутили хвостами, повмочуваними в грязь, та хвиськали в шибки! А двері тутечки? Ой ненько моя! Ото паскудство!

— Чи вікна та двері, чи пироги передніше?—говорив. регочучись, Радюк.

— Авжеж пироги, а потім вже вікна! Ось я зараз!— репетувала Лекерія Петрівна.

— Не треба, спасибі!— крикнув гість, схопився з місця і вхопив своєю білою делікатною рукою за її червону шерстку руку, привів і посадовив силоміць на стільці, — не клопочіться й не турбуйтеся! йй-богу, я вже наївсь по самісіньку шию, аж сить поклав на собі.

— Як наїлись, то я й рада од щирого серця, а як ні, то я винесу вам ще повнісінький кошик, — говорила Лекерія Петрівна.

— Не бігайте й не виносьте! Мені вже час додому, хоч мені й дуже приємно ще посидіть та побалакати. Напиши ж мені, будь ласка, за адрес свого нового житла! Дай

знати поштою, де воно буде, то я й прибіжу до тебе. Не забувай, що незабаром день моїх іменин. Зберуться, зійдуться мої товариші та земляки. Посидимо, побалакаємо щиро й по душі. А ти знаєш, що без тебе в нас буде велика дірка за столом, як кажуть селюки.

Гість розпрощався з дуже делікатними поклонами, шаркнув дрібненькими ніжками перед Лекерією Петрівною, неначе перед молоденькою панною, подав руку, потрусив її за руку й подякував за пиріжки. Лекерія Петрівна аж почервоніла, од несподіванки навіщось дригнула назад маленькою ніжкою, ще й трошки присіла, неначе маленька школярка: вона, очевидячки, не знала, на яку й ступить, чи на праву, чи на ліву.

— Ну та й делікатний! Ну та й тендітний цей ваш товариш! — репетувала Лекерія Петрівна.

— Дуже вже переделікатнений! — обізвався Масюк.

— А які в його маленькі та м'якенькі ручки! Достоту, неначе в панни. А які дрібненькі та тоненькі ніжки! — репетувала Лекерія Петрівна.

— А ви й до ніжок придивились? Ну та й цікаве ж та кмітливе в вас очко! Вас треба стерегись, та ще й дуже, — сміявся Масюк.

— Коли воно якось само кидається в вічі! І ладна б не дивиться, та воно само чогось на тебе дивиться, неначе воно з очима, — сміялась Лекерія Петрівна.

— Та то його й брата переделікатнила й перетончила мама, — сказав Радюк. — Я її добре знаю, бо як я був ще хлопцем, в гімназії, то часто заходив у гості до його батька й до цих моїх товаришів, його батько й тоді жив на Липках в своєму власному домі. Мати його дуже делікатна панія.

— Мабуть, така, як була небіжка ваша мати, бо на неї в інституті й справді ніколи, мабуть, і вітер не віяв, і сонце не гріло, — сказала Висока.

— Нехай над нею земля пером! — обізвалась стара Масючка й перехрестилась.

— А оцей білявий красунь, — говорив далі Радюк, — та його брат, як були в нижчих класах гімназії, ніколи не ходили пішки в гімназію, їх возили в фаєтоні з ліврейним лакеєм. Було його батько аж сердиться та каже: «Якось ніяково мені посилать в гімназію їх пішки, коли польські пани посилають своїх синів в гімназію в парних фаєтонах, а багатші та знатніші — і в каретах. Будуть з нас сміяться, як з простих людей». Бо тоді в гімназію не приймали міщанських дітей, а тільки дворянських. Та вже після того згодом, як була знесена панщина і пустили в гімназію усяких міщанських та міських дітей усякої верстви, тоді вищезли коло гімназії ті карети й фаєтони і лакеї в лівреях давніших польських панів.

— Певно, скрутніше трохи стало, то й шик увірвавсь, — сказав Масюк.

— Вже як підбільшали оті обидва Дунін-Левченкові хлопчики, то вони й самі побачили, що це якась дурість, зовсім ні до чого не придатна, й почали ходити пішки в гімназію.